

er netop vor Stræben — under vor indbefatter jeg dem, som dele mine Anstuelser; og som tør fatte disse forskjellige nye Forandringer i Diesyn — at kunne bevare Loven saameget som muligt, men det kunne vi kun, naar vi ikke vilde bevare den heelt. Det ærede Medlem har sagt, at denne Naade at beskaffe paa var at bryde Staven over det hele bestaaende Beskatnings-System; — jeg veed ikke, om han mente Beskatnings-Systemet i Verden eller i Danmark; dersom han meente Beskatnings-Systemet i Danmark, saa vil jeg have den Ære at gjøre ham opmærksom paa, at der ikke er noget saadant Beskatnings-System, som kan siges udtalt i den Grundbestemmelse, der gaaer igjennem hele Loven, netop at beskaffe med 2 pCt. (Bøvegelse i Salen.) Ja, jeg vilde ønske, jeg kunde høre, hvad det ærede Medlem siger, da jeg saa havde havt Leilighed til at gjentage Ordene for Thinget. Jeg siger, at det ærede Medlem tager feil, hvis han har havt Skatterne i Danmark for Die. Vi have i Danmark havt forskjellige Skatter, som netop gik ud paa at anfætte dem meest til Beskatning, som havde mindst, og dem mindst, som havde meest. Vi have nylig skaffet en Skattendbæjning for kostbare Penge, for at Saadant skulde høre op (Hør!), saa at det jo ikke kan være glemt; vi have ved vor Toldbøvgivning havt en stadig Bestræbelse efter at komme til at ramme de Rigeste stærkest, vi have gjort os Umage for at beskaffe de Artikler høiest, som vi antog, at de Formuende ene brugte. Det ærede Medlem har sagt, at den Naade, jeg foreslaaer at beskaffe paa, skulde være desamme, som om jeg for den samme Artikel krævede 12 Skill. af den One, 16 Skill. af den Anden og 18 Skill. af den Tredie; nei! det er det ikke; thi det vil jeg ikke kunne forlange, om ikke af anden Grund, saa for Ubegvemmelighedens Skyld; men det er accurat det samme, som har været gjort, naar man har forlangt en forskjellig Told af de Artikler, som vare til Menigmands Brug, fra den, som erlagdes for de Artikler, som vare alene til de Riges Brug. Om det var rigtigt eller rimeligt, er der ikke Spørgsmaal om her, men Sagen har været saaledes, og jeg kommer netop til at tænke paa en dansk Skribent, der gjorde sig en over-

ordentlig Flid for at faae Salttolden forandret, just fordi den hvilede paa Menigmand; dette Hensyn er nok værd at tage i Diesyn. Jeg troer saaledes ikke, at et eneste Ord af den ærede Rigsdagsmands Bemærkninger i Birkeligheden have rammet Sagen; vi have havt Beskatninger af meget forskjellig Art, vi have havt Beskatninger — og jeg taler her om Skatter efter Formue og Leilighed, — hvor vi lignede efter vort bedste Skjøn og beskattede, som nu, efter den Formue, som Vedkommende antoges at være, i Besiddelse af; vi have havt en Ræringsskat, som var en Skat af Indtægten eller der blev antaget for en saadan, og jeg har hørt et meget indflydelsesrigt Medlem i Thinget ved Behandlingen af Krigsskatteloven forrige Aar gjøre opmærksom paa, at en af Sællene ved denne Ræringsskat var, at den ikke stod i et rigtigt Forhold til Indtægten og Ræringen. Nu siger han mig vel, at han dermed meente, at den ringere Ræring betalte proportionalt mere, det vil sige, at de Procenter, den gav, vare for store i Forhold til de Procenter, som den større Ræringdrivende gav, og at Alt, hvad han forlangte, var, at de skulde komme til at give de samme Procenter af deres Ræring; men det gjør ligemeget, Kjendsgjæringen er, at det derved er godtgjort, at vor hidtilværende Beskatning ikke har været af en god Art, og at vi altsaa ligesaa godt bryde Staven over det hidtilværende Beskatnings-System, ved at gaae ind paa denne ligelige procentvise Beskatning, som om vi gaae ind paa en, som mere ligner det System, vi fulgte i Krigsskatteloven, hvor vi vare istand til at give det Anvendelse, nemlig en stigende Progression. Det dreier sig altsaa i Birkeligheden kun om det fornuftige Skjøn, som den lovgivende Magt kan komme til med Hensyn til Progressionen, dennes Anvendelse og den Naade, hvorpaa den rammer. Her er idag udtalt Noget i Salen, som i væsentlig Grad understøtter dette; man har nemlig sagt, at i England fandt Indkomstskatten mindre Modstand, fordi den der kun rammede dem, der havde en Indtægt af 1500 Rbd., og lod dem, hvis Indtægt var under denne Størrelse, være frie. Vel har man sagt, at 200 Rbd. aarlig Indtægt i Danmark skulde svare saa